

Już szemrze nurt wody i wicher już dmie,
a nasza łódź płynie i kołysze się.

My płyniem wzdłuż brzegu pod cieniem tych drzew,
śpiewając przy wiosle poranny nasz śpiew.

    Niebiosa spokojne, spokojny wód bieg,
    a z dala uroczy, zielony jej brzeg.

    I słychać dokoła gwar ptasząt i śpiew,
    wśród kwiatów tysięcy i tysięcy drzew.

My płyniem falami wesoło, hen w dal,
a duch nasz podobny do tych płochych fal.

Nam los jeszcze świeci, jak blask złotych zórz,
bo młode w nas serca nie zaznały burz.